

[Erik Eriksen.]

en ikke-socialistisk politik — hvad skal jeg kalde det. Dette skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Inden jeg gør det, vil jeg gerne have lov til at sige et par ord om det sydslesvigske spørgsmål. Jeg skal gøre det kort, da det kun er nogle rent principielle bemærkninger, jeg har at gøre, idet mit partis ordfører på dette område, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, senere under debatten vil uddybe disse synspunkter. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at fra alle sider glæder vi os vel over, at danskheden dernede trods tysk modstand og flygtningenes dominerede indflydelse nu 4 år efter krigens ophør fortsat er så livskraftig, som tilfældet er. Til gengæld må vi erkende, at udviklingen ikke har bragt os opfyldelsen af Danmarks ønsker, således som der gentagne gange her i salen og i noter til England og ved et memorandum til de allierede er givet udtryk for dem. Adskillelsen fra Holsten har den engelske udenrigsminister betegnet som uigennemførlig; af flygtninge er der mindst samme antal som tidligere, og om frihedsgodernes sikring ved vi i øjeblikket ikke noget. Det er klart, at det er regeringen, der har ansvaret for, at enhver tænkelig indsats øves for at nå til opfyldelsen af de danske ønsker. Det er vor pligt at støtte og stå bag danskheden dernede. Derfor vil jeg gerne sige, at venstres principielle standpunkt er i dag ganske det samme som før. Vi har altid indenfor venstre lagt den allerstørste vægt på folkenes selvbestemmelsesret, der for os er det fundamentale i dette spørgsmål, og jeg kan overhovedet ikke gå ind på den tankegang, som jeg synes lå i den ærede socialdemokratiske ordførers tale om eventyrpolitik. Dette kan ikke være eventyrpolitik; jeg må i så henseende også henvise til den tale, som den højtærede statsminister holdt her i salen i december 1945. Vi står altså på denne selvbestemmelsesrets grund, og netop denne ret, mener jeg, giver en uangribelig baggrund for de krav, som et overvældende flertal her på rigsdagen gentagne gange er gået ind for. De danske sydslesvigere har rejst kravet om at få lejlighed til at udøve denne selvbestemmelsesret, og fra vor side må vi stå bag dem i dette. Til syvende og sidst kan jeg heller ikke tænke mig, at England,

Frankrig og USA kan gå imod denne selvbestemmelsesret; jeg vil føje til, at som efterkrigstiden iøvrigt har formet sig, er det meget betænkeligt, at selv Tyskland må have interesse i, at folkenes ret til selv at bestemme deres tilhørsforhold må blive slået fast som en almengyldig regel.

Jeg må derfor minde om, at mit parti gang på gang har opfordret regeringen til at gå ind for, at der sikres sydslesvigerne ret til selvbestemmelse over landsdelens tilhørsforhold, og at der drages omsorg for, at denne selvbestemmelsesret på en eller anden måde indføres i en fredstraktat, ligesom vi naturligvis må forlange, at de fra dansk side tidligere omtalte ønsker i oktobernotan fortsat søges fremmet. Men jeg skal ikke sige mere om dette; jeg har blot villet gøre disse rent principielle bemærkninger, idet jeg altså henviser til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der jo i ganske særlig grad har beskæftiget sig med disse spørgsmål, og jeg skal derefter vende tilbage til de forhold, der vender indadtil.

Jeg sagde, at det radikale parti formentlig måtte oveveje, hvilken indenrigspolitik man ville støtte. Man kan selvfølgelig her sige, at det ikke er socialistisk politik, den højtærede regering har ført; og det er det jo ikke. Her kan jeg ikke lade være med at minde om, hvad det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde ved tillægsbevillingslovsforlaget's behandling omkring 1. juni sidste år. Da sagde det ærede medlem hr. Holger Eriksen, hvis jeg må have lov at bringe et kort citat:

„Den“ — det vil altså sige regeringen — „havde i virkeligheden to muligheder. Den ene var, at den stillede sine forslag i overensstemmelse med „Fremtidens Danmark“, og der er for mig ingen tvivl om, at der ikke var noget, den hellere ville have gjort.“

Det ærede medlem udvikler så videre, at det kunne regeringen ikke gøre, fordi man så ville kunne sige til den, at det var parade-forslag, den kom med, og der ville ikke være flertal for en sådan politik her i rigsdagen; derfor måtte det være socialdemokratiets opgave at arbejde for et stemningsomslag, som kunne skabe et flertal for det, han kaldte „en klar socialistisk politik“.

Altså, den socialdemokratiske regerings mål er ikke vore og kan ikke være det, hvis